

SÅ SOM EN PLATS BLEV BEKANT

Befinner mig på en ny plats och ska spendera en månad här.

Jag packar upp. Placerar ut mina saker bland saker som inte är mina. Jag byter plats på mitt och det andra. Efter en stund har jag nått den gräns där rummet helt plötsligt börjar kännas som mitt. Det är fortfarande inte mitt rum men det är jag som har arrangerat detaljerna – gjort rummet redo för min vardag.

Utomhus vill jag finna promenadstråk, det är extra viktigt nu när hunden är med. Vi utforskar vägar, stigar och gångar. Vi utforskar vid olika tider på dygnet eftersom landskapet skiftar beroende på var solen står. Många gånger får vi vända och gå samma väg tillbaka. Det är ont om rundturer. Så småningom vågar jag mig sakteligen utanför stigarna. Jag går in i skogen, över åkrarna. Jag tar mig friheten att klampa rätt fram. Som om jag bor här.

Utanför dörren finns en liten altan. Jag sitter på stolen, jag sitter på trappan och jag sitter direkt på trägolvet. Ibland sitter jag på gräset. Det är viktigt att sitta på alla platser för att finna den bästa. Oftast är direkt på trägolvet det allra mest bekväma. Jag plockar bland sakerna som finns i trädgården. Barkbitar, pinnar och ett stuprör som ligger på marken. Bakom det lilla förrådet hittar jag tegelpannor, träbitar, en svart plastkruka, klöver, en vit metallställning, häftstift och ett hockeymål. De hör till den här platsen och så vitt jag vet har de alltid funnits här. En del av föremålen förevigas på mitt vita papper. Ingen kontur blir den andra lik.

En kväll hittar jag "Klingsor" av Torgny Lindgren. Jag har tidigare hört romanen på radio. Inte för att jag hade lyssnat uppmärksam men berättelsen hade ljudat i bakgrunden. Det var ett ständigt yttrande av namnet Klingsor och för varje upprepning blev jag mer och mer irriterad. Det var något med uttalet eller betoningen. Ett tag var det Klingsor dygnet runt på radion. I alla fall var det så det kändes. Men nu fanns den faktiska romanen i bokhyllan i mitt temporära hem. Först fnös jag åt den. Sen läste jag.

Boken utspelar sig bland annat i Västerbotten (där jag är nu) och Malmö (där jag vanligtvis befinner mig). Platskänslan blir extra närvarande när den ena platsen är hemma och den andra är för-tillfället-hemma. Men när jag tänker efter känns egentligen båda platserna som för-tillfället-hemma. Även Malmö känns temporärt. Hur vet jag när jag är hemma? Är alla platser bara för-tillfället-hemma? I vilket fall som helst beskriver boken verkliga platser som jag kan relatera till och de är både här och där – hemma och borta – på samma gång. Platserna blir flytande och jag vet inte längre var jag känner mig hemma. Eller snarare: om jag överhuvudtaget känner mig hemma någonstans eller faktiskt lite hemma överallt.

Det är inte bara jag som utforskar min tillfälliga plats utan platsen utforskar även mig. Vinden från Högliden trasslar till mitt hår. Vattnet i Bygdeträsket kyler ner min kropp. Igår blev jag dessutom stucken av en geting. En ilande smärta från underarmen, via bröstet, upp till örat. Har svårt att erinra att ett getingstick kan göra så ont.

Hunden avbryter. Hon kan inte uträtta sina behov för nära den plats där vi sover, det som för tillfället är hemma. Det går inte. Hemman måste hållas ren. Vi tar den där promenaden. Nu har vi inte längre nya stigar att utforska utan jag låter hunden välja. Inte sällan går hon direkt till hallonbuskarna. Mig spelar ingen roll för alla stigar är bra stigar. Vi har observerat på avstånd, nu kan vi syna detaljer. Vi kan utforska den lilla dungen bakom åkern; kornfältet åt höger: den flagnande, gulvita nävern rakt framför oss; snytbaggen som korsar stigen; den höga mjölkörten i diket; björnmossan i skogsbrynet. Vi har mycket att göra.

Sakta men säkert vänjer ögonen sig. Den nya platsen har förvandlats till en plats jag känner igen. Det känns inte som hemma men det är definitivt bekant.

Snart är platsen så bekant att jag en dag kommer att sakna den.